

vide, hvorledes den højtærede Forsvarsminister selv har staaet og manet til Sparsommelighed, vi kunne erindre fra Finanslovens Forelæggelse i denne Rigsdagssamling, hvorledes man manede alle Medlemmer her i Tinget til Sparsommelighed og bad dem om at gemme de Ønsker af lokal Art, som de kunde have, thi der var ikke tilstrækkelig Penge i Statskassen til at opfylde alle disse Krav. Vi vide, hvorledes Reformlovgivningen herinde har været præget af denne Sparsommelighedens Aand i den Grad, at man fik det Indtryk, at selv om f. Eks. Regeringspartiet i denne Sal var paa det rene med, at en Reform var god og burde gennemføres for Befolkningens Skyld, maatte man alligevel af Hensyn til den pengeknappe Tilstand slaa af paa Kravene og gennemføre Reformen i en mindre god Skikkelse, end vi burde have haft den. Naar jeg nævner Toldloven, naar jeg nævner Retsreformen, naar jeg nævner Jernbanelovene med Statstilskuddene, naar jeg fra de sidste Dages Forhandling nævner, hvordan man har været nødt til at kræve, at Bevillingerne til Husmandslodderne skulde holdes nede paa et Minimum, ville alle Medlemmer her i Salen, der have været med i disse Forhandlinger og interesseret sig derfor, vide, hvad det er, jeg mener.

Jeg mener, at det kan ikke nytte, at vi give saa rigelige Militærbevillinger, at de aandelige og materielle Krav, som vort Folk bør følge med i, skulle forsømmes eller standses. Jeg tror, at det er nødvendigt, at vi gøre os det klart, at vi maa skaffe det, der er nødvendigt, for at vort Folk kan følge med i den aandelige og materielle Udvikling, der foregaar hele Verden over og ikke mindst her i vort Land. Lovgivningsmagten maa være i Stand til at følge med den Udvikling, der foregaar i selve Befolkningen. Det kan ikke gaa an, at vi af saadanne Hensyn som Militærvæsenets Krav stille os saaledes i økonomisk Henseende, at der er ikke tilstrækkelige Midler til at gennemføre de gode Reforme, som vi bør gennemføre til Gavn for vort Land og vor Befolkning. Thi vi, der ikke ubetinget tro paa Militærvæsenet, mene, at vi baade værne og bygge vort Land bedst ved, at vi indrette os saaledes, at de aandelige og materielle Krav kunne fyldestgøres. Deri se vi en Begrænsning, en Begrænsning, ud over hvilken vi ikke kunne komme uden at gøre vort Land og vort Folk en større Skade, end vi have Lov til.

- Det er jo store Summer, som her er

Tale om. Her kræves 42 Mill. Kr. en Gang for alle, som man siger. Det er et ganske galt Udtryk at bruge. Ja, jeg ved ikke, i hvilken Hensigt Udtrykket er brugt, jeg kan ikke i den Grad granske Hensigterne, men det kunde se ud, som om Meningen med at bruge dette Udtryk havde været den, at man vilde sige til Befolkningen: Naar I nu have betalt disse 42 Mill. Kr., ere I færdige, saa er den Potte ude, saa kommer der ingen Efterkrav. Hvis det har været Meningen, er det ganske vist aldeles urigtigt at bruge den Slags Udtryk. Thi det maa vi dog være paa det rene med, at dersom man skal foretage Foranstaltninger af den Art, her er Tale om, med Fæstningsværker og lignende, saa vil det, hvis man skal følge med i den Udvikling, der foregaar i saa Henseende, kræve stedse større og stedse stigende Udgifter. Det har man været inde paa fra Regeringens Side, i alt Fald et enkelt af dets Medlemmer, en Gang, særlig naar man talte overfor Højres og de sagkyndiges Krav. Jeg kan huske, at den højtærede Landbrugsminister (Anders Nielsen) har ofte brugt det Udtryk, at de 8,800,000 Kr., som Højre krævede til at udvide og forstærke Københavns Befæstning, kun ere Fæstepenge, det vil kræve langt mere, hvis denne Befæstning skulde holdes i en Stand, der svarer til den Udvikling, der foregik paa det artilleristiske Omraade f. Eks.; man vilde være nødt til i Fremtiden stadig at ofre mere og mere. Det havde den højtærede Landbrugsminister et aabent Øje for, naar det gjaldt de Forslag, der var stillede fra Højres Side, naar det gjaldt de Forslag, der var stillede fra de saakaldte sagkyndiges Side. Det var at haabe, at den højtærede Minister saavel som det øvrige Ministerium maatte have det samme aabne Øje for, at dette ogsaa gælder de Fæstningsanlæg, som de stille Forslag om. Og derfor siger jeg, at det vil være aldeles fejlagtigt, om man af dette Udtryk: „42 Mill. Kr. en Gang for alle“ lod sig bibringe den Opfattelse, at naar de ere betalte, er der ikke mere, saa er den Potte ude, saa kommer der ingen Efterkrav.

Og saa kræve disse Forslag en aarlig Merudgift paa 3 Millioner. Ja, det er den Sum, som Forslagene kræve ud af Statskassen. Men de kræve ogsaa en hel Del mere, naar vi tage Hensyn til, hvad der skal ydes fra Befolkningens Side. Man vil se, at Tjenestedagenes Antal bliver forøget med mindst 600,000 om Aaret, og ser man saadan paa det, at hver ung Mand, hvis han var bleven hjemme i sit